

Oponentský posudek magisterské diplomové práce

Název práce: Alois Doležel (1893-1984)

Autorka práce: Bc. Veronika Geršlová

Vedoucí práce: prof. PhDr. Ladislav Daniel, Ph.D.

Veronika Geršlová si za téma své diplomové práce vybrala dílo prostějovského malíře Aloise Doležela. Ambicí autorky bylo, vytvořit první relevantní studii tohoto autora, což se, dle mého názoru, příliš nepovedlo. Říkám to s lítostí, neboť dílo Aloise Doležela by si to jistě zasloužilo.

K práci mám v první řadě mnoho formálních výhrad. Diplomantka nedodržuje důsledně normu časopisu *Umění*. Literatura je řazena dost nestandardně, například novinové články jsou rozděleny podle toho, v jakých novinách byly uveřejněny. V „kolonce“ „Texty Aloise Doležela“ nepoznáme z citací, zda se jednalo o knižně vydané texty, nebo ne (s. 76). Špatně jsou také používány citace v textu viz s. 12 a dále. Některé poznámky pak neodpovídají číselně, což vzniklo pravděpodobně nepozorností při finální úpravě textu (viz s. 23, pozn. 102). Co však považuji za největší formální nedostatek je, že autorka nevytvořila katalog děl, ale jakousi obrazovou přílohu, jejíž řazení jsem ani při nejlepší vůli nepochopil. Z obrazové přílohy si tak jen těžko uděláme představu o vývoji stylu umělce. Chybí také údaje o podložce, na které je dílo vytvořeno, což je důležité i s ohledem na monumentalitu některých jeho děl. Nic se nedozvíme ani místu uložení a majiteli. To opět stěžuje poznání díla, protože Doležel pracoval i v sériích.

Formu práce sice nepovažuji za nepodstatnou, bohužel ještě větší výhrady mám ke stránce obsahové. Práce je řazena „klasicky“, tedy „život a dílo“. Celá je napsána s velkým obdivem k dílu prostějovského malíře, což je jistě dobře, jde o to, že se celou prací opakují věty velebící Doležela jako nepochopeného autora evropského (!) významu, přitom jsem se v celém textu nedozvěděl, v čem jeho význam spočíval. Autorka jeho dílo srovnává tu s Toulousem-Lautrecem (s. 17.), tu vidí inspiraci v Rubensově díle (s. 22 a dále), tu píše o příbuznosti se „stylem pozdně renesančních, barokních a klasicistních mistrů“ (s. 31).

Pominu-li, že v takovém časovém rozpětí jde jen těžko hovořit o nějakém stylu, tak mi

především vadí, že se diplomantka ani nesnaží odkázat na konkrétní obrazovou přílohu. Tam, kde se diplomantka přeci jen snaží stylově vymezit dílo, jsem už zcela ztracen. Při nejlepší vůli nevím, co si představit pod větami: „Kompozice s převahou mužského principu, k tomu se přidává postupně sílící sociální náběh a tematika.“ či „Období hledačů stavitelů, stylově je jeho výrazem prostorová geometrie a konstruktivní iluzionismus.“ (s. 31). Někde pak diplomantka na hodnocení zcela rezignovala a to i v případě tak důležitých realizací, jako byla výzdoba krematoria v Semilech. Obecně se také v textu velmi těžko orientuje, kde je hranice mezi hodnocením díla diplomantkou a mezi vzpomínkami rodinných příslušníků, či hodnocením jiného badatele. Kapitulu 4.2 „Dílo“ považuji za nedostatečnou. Naproti tomu autorka věnovala možná až velký prostor kapitole 4.8 „Dobová reflexe díla A.D.“, kde – což velmi kvituji – shromáždila řadu dobových dokumentů rozšiřující pohled na Aloise Doležela.

Práci Veroniky Geršlové musím ocenit především v tom, že nashromáždila velké množství materiálu, který ale nedokázala, pravděpodobně kvůli časové tísní, adekvátně zpracovat. Je to velká škoda a z mého pohledu by si práce zasloužila po konzultacích s jejím vedoucím spíše předělat, pak by aspirovala na výbornou a objevnou diplomovou práci, či skrovnější monografii. V této podobě ji ale nemohu hodnotit lépe než stupněm E.

Práci doporučuji k obhajobě a hodnotím ji stupněm E

Mgr. Lukáš Bártl, Ph.D.

V Olomouci 15. 8. 2017